

GÖL KIYISI

SAYI:6
MAYIS 2016
HAYAL
ETİKÇE ÇIKAR

KASTAMONU GÖL ANADOLU LİSESİ KÜLTÜR EDEBİYAT DERGİSİ

GÖL KIYISI MUKADDİMESİ

Önce yürekler yüklendi bin bir duyguyu, yağmur yüklenen bulutlar gibi. Yüklendikçe ağır geldi taşınması. Bundandır yağmur damlaları misali kelimelerin ıslatması kağıdı. Bizlerin yürekleri de boşalttı yüklerini buraya ve ıslattı dergimizin sayfalarını. Bu sayıya yağmurun sesiyle çağırıyoruz sizi. Yağmurda yürümeyi bilenleri de bekliyoruz okumaya, okudukça ıslanmaya. Etrafa saçılmış farklı renkler gibi arkadaşlarımızın yazıları. Biz ise gökkuşağında birleştirmek istedik onları. Böylece tekrardan çıktık karşınıza yeni sayımızla. Başta okul müdürümüze, emek sarf eden bütün arkadaşlarımıza ve edebiyat öğretmenimiz Yalçın Ulupınar'a teşekkür ediyor, saygı ve sevgilerimizi sunuyoruz.

ECEM NUR YÜCEER 12/E

KAPI

Üstüne üstüne gelirken duvarlar
Korkardı yalnız kapı
Su misali akarken zaman
Beklerdi yalnız kapı

Perdeler kapatmıştı camı
Göremediği için üzülyordu havayı
Kasvetli bir sis mi vardı
Düşünüyordu yalnız kapı

Koridordan duyulunca ayak sesleri
Heyecanlanmıştı biraz
Görebileceği için tekrar dışarısını
Ve görmüştü yalnız kapı

Güneş açarken yavaştan
Kızıl bir hava sarmıştı her yeri
Aşk dolu gözlerle baktı bir kere daha
Hüzünlenmişti yalnız kapı

MUSTAFA EREN ŞİRİN 9/C

GAZEL

Har-ı firkat ile yanarım câl elden gider
Gözyaşım yağmur misali hoş hâl elden gider

Ben mahpeykerimin nur-u veçhine meftunum
Gör ki hüsn-i bi bahaneyi al elden gider

Cür'et edip gelsem göz göze dem bu dem deyü
Olsam dehre sultan ceng-ü cilâl elden gider

Katr-i âsudem görsem sahbay-ı aşk üzre
Gayz-ü gazab içre isem celâl elden gider

Vermez Muhlisi o pür-naz miftah-u kalbini
İçinde yüzdüğün havz-ı hayâl elden gider

OĞUZHAN MANGAOĞLU 12/A

UMUT

Yaşamım ilkbahar,
Ölümüm sonbahar,
Sararan yapraklarla
Sarardı umudum.

Yumuşak taştan kalbime,
Bir zincir vurarak giden,
Su gibi duru olan,
Gökyüzüne yükselen umudum.

ÖZLEM KURUALI 9/B

SOBA

Hayalim deniz olmuş
Bana doğru gelmekte
Kış zamanındaki yorgan gibi
Üstümü örtüyor

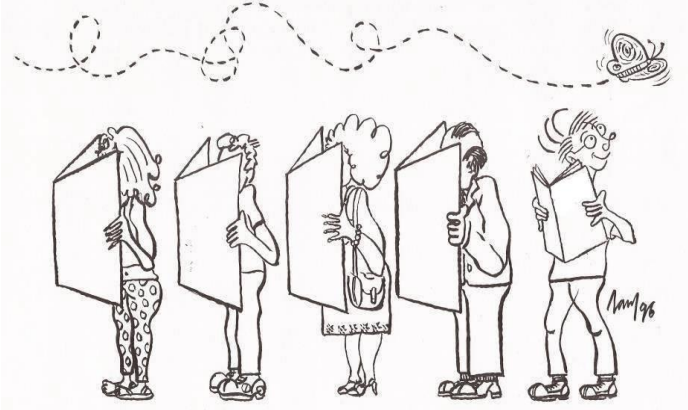
Bir merak sardı bedenimi
Neden olmadı diye
Lacivert gözleri kapalı
Rüyasında görüyor
Yanıyor, yandırıyor

Diyelim ki bu oyunda
Sadece ikimiz varmışız
Sen gittin, kalbimdeki soba yandı
Yandı yine tutuştu

Sana açtığım daire
Kül oldu gitti
Sessiz kaldığım yalnızlık
Beni al aşağı etti

Gelsen bir peçete versen
Derman olsan yarama
Belki bir nebze söner
Kalbimdeki bu soba

DENİZ SALCI 9/B

YALAN

Her aynaya baktığımda
Yalanlarımı görüyorum
Meğerse benmişim kendime en büyük kötülük
Her yanım suç her suç bir imza

Gözler kalbin aynasıdır ya
Kalbimdeki karanlığı görüyorum
Tek tesellim yalanlar ya
Hayatımda koca bir hiç görüyorum
ANIL ÖZÜLKÜ 9-C

45

45. Sen. 45 yaşında mısın gerçekten? Nasıl olabilir böyle bir şey. Oysa bize sonsuza kadar genç kalacakmışız gibi hayatımızı har vurup harman savurmamız öğretilmişti. Sanırım ortada acı bir gerçek var. Sonsuza dek lisede kalamayacağız. Sonsuza dek Kastamonu'nun güvenli vadisinde saklanamayacağız. Sonsuza kadar böyle kalmayacak yüzüm, ellerim, saçlarım ve kalbim. Lütfen söyle bana ne kadar incindin? Ne kadar ağladın? Oysa her seferinde ağlarsan yüzünün kırışacağını söylemiştim sana. Eskisi kadar yorgun ama haşın misin hala? Sürekli gülücükler saçıyor musun etrafa? Sormaya korkuyorum ama ne iş yapıyorsun? Hayalinde olanı mı, herkesin hayalinde olanı mı? Vazgeçtim söyleme çünkü bilirim kendi hayalini gerçekleştirdiğinde başkalarının hayali olursun. Sen hala yaşıyor musun? Liseden arkadaşlarıyla görüşüyor musun hala. Eminim çoğuyla görüşüyorsunuzdur. Tabii 20 yılda kalbim katılaşmadıysa ve beni atmadıysan içinden. Yoksa sen sabah 8'de evden çıkıp işe giden akşam 7'de gelip televizyonun karşısına oturan, para kazanıp kredi kartlarına falan yatıran bir yetişkin mi oldun. Lütfen bunlar olmadı de. Lütfen hala eski benim de. Seni unutmadım o küçücük yaşında neler yaşadığını ne kadar incindiğini unutmadım, unutamam de. Sahi hala yaşıyor musun? Aldın mı o çok istediğin motoru? Savuruyor musun saçlarını filmlerdeki gibi? 45 yaşında olman üzülmeceğin anlamına gelmiyor değil mi? İnşallah öyledir çünkü hüznü içinde tutmak ruhu çürütür. Hala evine giderken yolunu uzatıp sokak lambalarını sayıyor musun? Arka sokakların fotoğrafını çekiyor musun? İnsanlar seni suçladığında hala aynı duman çıkıyor mu kalbinden? Yoksa eskisi gibi değil mi? Sana bir şeyi yapamayacağını söyleyen insanlara tepkin ne oluyor? Hepsini çıkarttın mı yoksa hayatından? Hala aklında mı o meşhur söz "Geldiğin yerden ötürü neler yapabileceğini başkalarının belirlemesine izin vermemelisin. Bunu sadece sen belirleyebilirsin." Çok gencim değil mi? Toyluğum sözlerimden bile belli oluyor. Gülüyor musun?

Bizim dertlerimize yetişkinler gülüp geçtiler. Hepsi bir zamanlar geçti. Ama bunu unuttular fakat biz o zamanda gayet ciddiydik. Yaşımız yüzünden eğitim sistemi yüzünden her şey çok erkendi. Oysa hayatın en güzel günlerini daha erken demekle geçer. Sonra da çok geç olur. Hala yaşıyor musun? Nefes almandan bahsetmiyorum. Çoğu insan 25'inde ölür ama 75'inde gömülür. Sen öldün mü çoktan? Ama biliyor musun, cevabı duymak istemiyorum. Çünkü gelecek buna değer, bu acıya, bu gözyaşlarına, gelecek uğruna savaşmaya değer...

Seni seviyorum, her nerdeysen ve her ne yapıyorsan.

SİNEM NAZ İNAN 9/C

KIŞA HAZIRLIK

Bir an önce neler olduğunu öğrenmeliydim. Bilgisayarın başına geçtim ve araştırmaya başladım. Okuduğum her cümle bir sonraki cümleyi okumamaya itiyordu beni. Okuduklarım kafamın içinde korkunç bir şekilde yankılanmaya başladı. Evet. Sanırım artık biliyordum. Adını koymuştum. Bununla yaşamak zorundaydım. Her geçen gün içimdeki boşluk biraz daha büyüyecekti. Kendi benliğim beni her gün biraz daha terk edecekti. Haz duyduğum hiçbir şey benim için bir anlam ifade etmeyecekti. Zamanla duyguları, düşünceleri emilmiş bir et, kemik parçasından farklı olmayacaktım. Ama böyle gitmemeliydi. Sabahları uyandıgımda ilk kucaklaştığım beni sınıksız bütün samimiyetiyle saran güneş; ağaç yapraklarının hisirtisi bir ninni gibi içime işlemeyecekti. Ama nasıl olur. Sıcaklığını en derinden hissettiğim bu duyguyu hangi güç yok edebilir ki. Bir hastalığın gücü buna yetebilir mi? Yetmemeli, yetmeyecek. Bir karar aldım. İleride dilinden anlayabileceğim tek arkadaşım olacak olan bir günlük yazmaya başlayacağım. Duygularımı, düşüncelerimi, zamanla benim için hiçbir şey ifade etmeyecek olan hazlarımı, kısacası her dakikamı nakış nakış o günlüğe işleyeceğim. Benimkisi bir nevi "kışa hazırlık". Belki ileride oldukça içimdeki boşluğu bir nebze olsun doldurur, ilerisini görmeden, ilerisini görmeden ilerlediğim karanlık yolu biraz olsun aydınlatır...

EBRU DEBAĞ 9/B

SEVDA

Bir şahan geliyor, kanadı yaralı
Bana doğru bakıyor, gönlü sevdalı
Gönlüm bir mana arıyor yalnızlığa.
Yaşıyorum sadece senin uğruna.

Berk KALELİ 9/A

KELEBEK GÖNÜLLÜ

Geldi geçti gönlümden
Eriyip gitti gözümden
Hayatımın baharında
Kalmadı bende kapanmış yara

MÜKERREM KÜBRA DURAN 9/D

EN BÜYÜK DÜŞMAN

Zaman gelip geçiyor
Bir kuş misali
Bizi de yanında sürüklüyor
Hiç vazgeçmeden
Ne kadar dirensen
Ne kadar uğraşsan da
Hep seni sürüklüyor yanında
Her canlı bir gün olacak
Ona şüphe yok
Her ne kadar istemesen de
Gitmek o karanlığa
O götürecekt tutup senin elinden

Bizim en büyük düşmanımızdır zaman
Bunu inkâr eden yok
Alır elimizden her şeyimizi
Çocukluğumuzu, gençliğimizi, ailemizi
Sürükler peşinden bizi
En büyük korkumuza
Her zaman diyoruz en büyük düşman
Ya o zaman olmasaydı? Ya dursaydı?
Hepimiz düşündük bunu
Hiç yaşlanmasak, hep çocuk kalsak
Peki olur muydu? O zaman hayatın bir anlamı?
Sıkılmaz mıydık? Bu kalles dünyayı yaşamaktan?
Hepimiz onun esiriyiz
Hiç özgür olmayacak

FURKAN IŞIKÇI 9/A

PEMBE' NİN DOSTLUĞU

Bir rüya gelerek yalnızlığına
Renk kattı hayatına

DERYA PAZARBAŞIOĞLU 9/B

İMKANSIZ

Düşünceler de öldürmek onu
Birçok kez
Duygularında öldürmek onu
İmkansız
Cam kırıkları üzerinde yürümek gibi
Tekrar tekrar can acıtarak
Her seferinde yeniden yaşatmak onu.

Sıkıca bağlanmak
Sevmek onu yeniden
Düşlemek
Bile bile imkansız istemek
Umutsuzca bıkmadan
Ve sonunda kabullenmek gerçeği
Vazgeçmek
Tutunacak onca yer varken
Uçurum kenarında sürüklenmek
Yitirmek, yitirmek.

ECEM NUR YÜCEER 12/E

BİR ATLI

Kamçısını vurdu atına evine gitmek üzere
Efkar ile döndü baktı amansız geçmişine
Lakin atamadı gözümdeki yaşam
Çünkü bırakamadı evindeki aşını

Sokakta ilerlerken bir anda
Dikkatini çekti büyük bir veranda
İçinden geçirdi isterdim benimde olsa
Ama zaman yoktu gerçekleşmeyecek rüyalara

Daha uzundu önündeki yolu
Hava ise boş ve kuru
Paltosundaki delikler bir mağara misaliydi
Anlayamadı hayatın onunla alıp veremediği neydi

Evine girdi o an
Anlayamadı duyguyu onu saran
Sanki bir melekti onu karşılayan
Mest olmuştu daha ne olduğunu anlayamadan

ATAKAN ÇAL 9/A

ZAMAN

Her insan korkar zamandan
Onun alıp götürceklerinden
Ama nedense herkes kapılır büyüüne
Ayrılmaz peşinden
Şu arsız zamanın senden aldığı şeylerin yanında
Sana kattıkları hiçbir şeydir bunu sakın unutma

İREM SULTAN ŞEN 9/A

SİYAH SAVAŞ

Bazen sıcak bazen uzun,
Sıcak mı soğuk mu taşlı bir yoldayım.

Siyah çalmışım bakışlarıma
Kaderin cilvesine boyanmışım.

İki kuyruklu bir canavar
Tik tak tik tak sinirli.

Avına bakan bir kuzu
Orada uzakta bir ahı

Yaşam bir oyun mu? Savaş mı?
Bir tek o kalmış ne bakıyorsun?

Hangi şarabın tadında acaba,
Hiç aranmayan huzur.

RANA İLAYDA TUNCAY 9/A

KISKANDIM

Kiskandım seni, bensiz gecelerinden.
Kiskandım seni, bensiz geçen zamanlarından.
Kiskandım gözlerini, gözlerini gören herkesten.
Kiskandım gözlerini, bensiz rüyalarından.

Kiskandım seni, bensiz geçen senelerinden
Kiskandım seni, dinlediğin sanatçıdan.
Kiskandım sesini, ben duymadığımda duyanlardan.
Kiskandım kokunu, çevrendeki herkesten,
Kiskandım seni; her şeyden, herkesten...

M. KÜRŞAD ÜNAL 9/B

GECEİN GÖZYAŞLARI

Bir gece ansızın
Hıçkırarak uyanmak yataktan
Gecenin aydınlığını görebilmek
Bembeyaz suratında
Bir tebessüm ümit etmek

Gökyüzündeki yıldız okyanusu
Ne kadar da güzel
Orada olmak ister de
Her zaman umut eder

Yıldızlar gözyaşı misali kayar gökyüzünde
Belki her gece
O da ağlar delice
Kaybeder kendini zifiri karanlıkta
Birinini onu bulmasını bekler sessizce

Sabah olur gün ışır
Belki sözlerim bir anlayana ulaşır
Gece gider karanlık biter
Ömür biter de umut hala devam eder

HATİCE NURSENA RESÜLOĞLU 9/A

PENÇE

Titreyen, soluk ellerim kitabın kapağını daha sıkı tuttu. Her zamanki yerim olan, küçük sahaftaki 3. rafın önüne bağdaş kurmuş, zihnime ilmek ilmek kazıdığım cümleyi zikrettim tekrardan.

“Bir şey kapanır bizden.” diyordu Haratiss. “Yıllar akıp giderken.” Oturduğumdan, kitabın kapağına değen siyah botlarım, kemikli ellerim görüş açımında değildi artık. Ruhum, kanatlarımı koparan lanetli geçmişimde uğursuz bir seyahate çıkmış, bana ihanet ediyordu. Sahibine verdiği acıyı umursamadan beni anılarımla harmanlanmış düşüncelerimle boğuyordu. İnsan, yavaş yavaş öğrenirdi yürümeyi. Emekleyecek kadar aciz dünyaya gelir, sonra koşmayı öğrenirdi. Doğduğum gün, benim göbek bağımlı bile kesmeden yetimhanenin soğuk mermerine bırakıldığı gün hayat benim minik ayaklarımı koparmıştı. Ama insanoğlu düşmeyi seven bir varlıktı. İnatla, acıdan titreyen bedenimle ayağa kalkmaya çalışmışım. Lakin, olmamıştı. Fakat dedim ya, insan düşmeyi severdi. Bedenime emanet kanatlar takmış, gökyüzünün o göz alıcı güzelliğine dalmıştım. Kanatlarım yaralarımın süzülen kanlarla kaplanmıştı, titriyorlardı. Ama sonuçta, yükseklerdeydim.

Düşüşüm, ayaklarımın benden çalınmasından daha çok acı veren o en güzel düşüşüm, bir hastane odasında yaşlı bir doktorun dudaklarından dökülmüştü. Doktorun düşüncelerinden dökülüp ses tellerinin kustuğu bir kelime ile, yalancı kanatlarımın kopma sesinin kulaklarıma dolduğunu, büyük bir hızla yere çakıldığımı hatırlıyordum. Toprağa düşerken yine yanımda acılarımdan gebe kalan kanatlarım vardı. Gözlerim açık, kırık kanatlarımın benden daha zarif ve yavaş bir şekilde yanlarıma düşmesini izlemiştim: “şizofreni”

Her zaman hastalıklı bir zihne sahip olduğumu biliyordum. Ayda bir gelen sosyal hizmetin görevlendirdiği 50’lerindeki asık suratlı kadın, yüzük parmağında bir iz ve muhtemelen yeni boşanmıştı, bunu bana bağıarak söylemişti de zaten. Her zaman sinirli olurdu. O zamanlar yetimhane müdürünü önemsemişti, ben de öyle. Yetimhaneye bırakılan 8 yaşındaki bir kız çocuğunun kitap kapağındaki tavşanı uzun, siyah saçlı bir kadına benzetip tüm gün çıldırıcısına ağlaması o kadar da önemli değildi. Olay 13 yaşındaki çocukların kar oynaması için dışarıya çıkartılan nadir günlerden birinde kopmuştu.

Kucağımdaki kitabı yere bıraktım. Bacaklarımı gövdemde birleştirip, gözlerimi bu açıdan görebildiğim Ali Amca’ya diktim. Gülümseyerek önündeki bir çifte aldıkları kitapları uzatıyordu. İyi bir adamdı ama her iki haftada bir geldiğim günler bana onu öldürecekmişim gibi bakmasa daha mutlu olurum. Biri ona, şizofreni bir kişinin ancak kendisini, düşüncelerini kullanarak öldürebileceğini öğretmeliydi. İnsanın en büyük düşmanı kendisiydi elbette. Bu herkes için geçerliydi. Ama biz kendi hayaletinin uzun pençelerinde ruhumuzun kırıntılarını görmeyi çoktan kabul etmiştik. Her gün, aynaya baktığımda morarmış gözaltılarımı değil de yüzüme geçirilmiş tırnak izlerini görüyordum.

Sol tarafımdan gelen fısıltıyla omurgamdan gelen ürperti, beni esir aldı. “Erem, Ali Amca’ya biraz daha bakmaya devam edersen iki haftada bir olan iznimiz de tarihe gömülecek.” Alaycı sesin sahibine çevirdim bakışlarımı. Siyah, beline uzanan saçları hafif bir esintiyle dalgalanıyor, oysa sahafın kapısı kapalıydı, gözbebeklerinin siyahı tüm gözünü kaplamıştı. Uzun tırnaklarının içinde kırıntılar vardı.

Ruhumun tohumları vardı. “Lilith.” diye fısıldadım sadece dudaklarımı oynatarak. “13 yaşında, kartopu oynarken yüzüme geçirdiğin tırnakların hala kırılmadılar mı? O kadar ilaç, beyaz kokan koridorlar pençelerini bükmeye yetmeyecek mi?” Alaycı ses büyüyüp, dudaklarımı kaplamıştı. Güzelliği cenneti, beyaz teni arafı, gülüşü cehennemi simgeliyordu. Seyahatlerinden emanetler taşıyordu. “Erem” dedi hafifçe başını sağa eğerek. “Adının anlamı cennet, biliyorsun değil mi?”. Gözlerimi küçük sahafta gezdirerek başımı salladım. Ali Amca, çifti uğurlamıştı. İki hemşireyle sohbet ediyordu. Benim tuhaf halimi fark etmelerini ve kitapçı izninin erken bitmesini istemezdim. Hastaneye döndüğümde, bir ilaç yığını beni bekliyordu zaten. “Ben, yüzyıllardan beri yaşayan en büyük bencilim, Erem. Âdem’in egemenliğini kabul etmedim. Elçi olmasını kabul edemedim, elmayı yerse kovulur diye düşündüm ama dünyaya sürgün edilmekle kaldı.” Gözlerini kısmış, sesi boğuklaşmıştı. Bedenimin titremeye başladığını hissettim. “Cehenneme uğradım, lanetin en büyüğünü yemiş ateş krallığına. Orada da ifrit en gözdeydi, Erem Cennet de, Cehennem de bana göre değildi. Arafa düştüm. Ne siyahın, ne beyazın krallığına. Grinin sonsuz hükümdarlığına kuruldum.”

Gözlerini bana çevirdi. Gülümsedi. Bir tebessüm değildi ve kesinlikle tehlikeliydi. “İyiliğin elçisi olanlara beyaz sunu alacaktı, kötülüğün elçisi olanlara siyahın koyu buğusu. Ama ben, senin gibi hayalle gerçek arasında sıkışmışları istiyorum, cennet. Adının anlamı önemli değil, sen grisin. Ruhumla kaplı tırnaklarını çenemde dolaştırdı. “Ebediyen, griye mahkumsun.” Titremelerim çoğaldı, Lilith’in görüntüsü boğuklaştı ve az önce yanıma koyduğum kitap görüş alanıma girdi. Yanağımla zemine dayarken bana koşan hemşirelerin arkasındaki Ali Amca’ya diktim gözlerimi. Doğduğum gün, bana yediğim en büyük silleyi atan, izin programı ve hastalığım olmasaydı adını bile bilmeyeceğim adama. En kabuk bağlayamamış yarama.

Babama...

İÇİM AĞLAR İÇİN İÇİN

Bozuk bir kalem gibi neşelerim
O yüzdendir bu yersiz kahkahalarım
Neşelerim acılarımın perdesi
Açıp bakmadı kimse güneş girmesin diye
Taşdığım yükün izleri çantamda
Saklarım tüm anılarımı
Her gece açar ağzını
Haykırır bütün acılarımı
Beynimde yankılanır kırgınlıklarım
Paramparça eder beni en derinimden
Kalır bütün izleri ruhumda
Kaparım gözlerimi tüm dünyaya
Hasretim gelemiyor huzura
Nefretim tüm dünyaya
Sevgim ise yok kaybolmuş
Ben de yokum kimsenin gözünde
SENA ATAK 9/C

KELİMELERİN GÜCÜ

Kelimelerin gücüyle sevdim seni
Bir baharım
Bir kışım oldun

Şiirin diliyle sevdim seni
Dörtlülüklerde kaybettim
Manzumelerde anlattım
Aşkın diliyle hayran oldum
Işığında iken kayboldum
İpek saçlarında boğuldum
Elindeki aşk sepetinde
Var mıdır bana da
Bir yudum ilaç
Bir su misali
Yüreğinde
Var mıdır bana da
Yer

Hayattan
Düşer mi banada
Sevgilinin yüreğinde
Taht var mıdır
Bu masum sevgide
Yalan var mıdır
Grindeki beyaz olmak
Nasip midir bana
Gözünden akan anı olmak
Var mıdır kaderimde

SENANUR SİNSİOĞLU 9/D

BİRKAÇ KALEM ARANIYOR

Siyah beyaz bir film karesi
Mutsuzluğa demir atmış insanların hikayesi
Paramparça olmuş gönüllerin efendisi
Yalnızlık makamının en üst rütbesi
Sessiz bir köşede bekleyen kırık kalpler
Tükenmek bilmeyen sahipsiz ümitler
Acıdan kendini yitirmiş benlikler
Buruşturulmuş bir kağıt gibi çöpe atılan zihniyetler
Bir yalnızlık senfonisi çalıyor usulca
Hüzün bulutları çöküyor yavaşça
Yüzlerdeki ifadeler korkakça
Gel beni kurtar diyor aklımca
Gönüllerde taht kuran sevgiler aranıyor
Bitmek bilmeyen dertlere çareler aranıyor
Kendini bilmezlerin sonları hazırlanıyor
Şu insanları güldürecek birkaç kalem aranıyor.

HATİCE BEYZA MAYTAR 9/A

SESSİZLİK

Bugün,
Gökyüzünün belirsizliği,
Yeryüzünün hüznü gibiydi.
Sanki güneşin acısı
Ulaştırmıyordu bizi aydınlığa.
Bir adım kalmıştı
Umutsuz dünyadan kurtulmaya.
Bulutlar niye ağlamıştı?
Niye gözlerinin altı siyahtı?
Yoksa onlar da mı anlamıştı
Karanlıktan aydınlığa çıkılmayacağını.
Sonra,
Yine bir sessizlik.
Sadece nedeni bilinmeyen değil,
Gözyaşının ıslattığı hatıralar gibi,
Hüzünlü,
Acı dolu bir sessizlik.

AZİZE HASANBEŞEOĞLU 9/D

BELKİ BİR SON

Issız, sessiz bir gecede
Güneşken aya döndüm.
Yıldızları aldım yanıma,
Bulutlarım artık kapkara.
Işığım yetmiyor,
Karanlıktan çıkmaya

Kızgın, kırmızı alevlerle
Kaynayan bir volkanken
Çok olmuştu
Sönmüşüm, söndürülmüşüm
Ateşimden arda kalan
Toz bulutu, gri küller
Şimdi üzerime düştü.

ECEM NUR YÜCEER 12/E

GELMESEN DE

Saçının bir teline yazsam bütün ömrümü
Kollarınla sarsan şu küçücük gönlümü
Gözlerine bakınca gördüm ben ölümü
Ömrüm artık senin adın
Ömrüm artık senin kadın

Sesin ki çiçekler açtırır, ücra sokaklarda.
Seni bekliyorum şimdi, sensiz duraklarda
Buraya gelirken ardına bak da
Ömrünü ömrüme saliver gitsin.

İnan bekleyeceğim seni gelmesen bile
Unut deseler, geçer deseler bile
Ben, bekleyeceğimiz o durakta
Yolunu gözleyeceğim, gelirsin diye

Belki buradan uzak bir şehirde
Belki Galata Kulesi'nin altında,
Belki Kız Kulesi'nin karşısında.
Adını anacağım!

Seni anlatacağım, sen bilmesen bile.

MEHMET BATUHAN KURTCU 12/B

SÖYLEYEMEMEK

Korkuyorum...
Hayallerim sadece bir hayal olacak diye
Gün geçtikçe tükeniyorum
En acısı da bu işte
Unutuyorum siliniyorum bitiyorum
Demek o kadar kolay olsaydı keşke
Anlamanız zor ya neyse

MERVE YILMAZ 9/D

TEK BAŞIMA

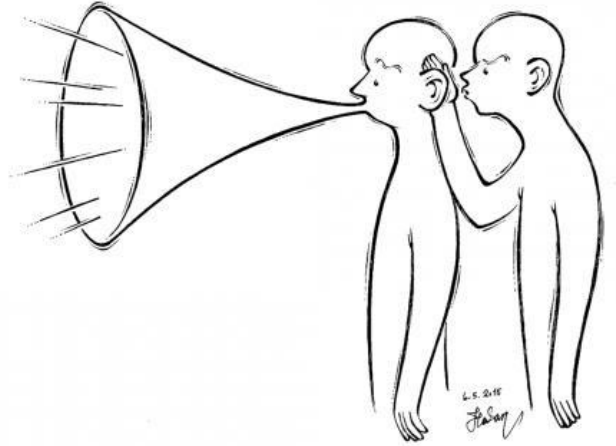
Yüksek mahallede
Elimde bir demetle
Mermer üstünde
Tek başıma oturuyorum

Kafam karışık
İçimde çaresizlik
İçimde ölüm
Tek başıma oturuyorum

Kafamı kaldırdım
Üstümde gökyüzüm
İçimde ölüm
Tek başıma oturuyorum

Kafamı eğdim
Önümde mezarlık
İçinde sen
İçimde sensizlik
Tek başıma ağlıyorum

ENES TOKUR 11/B

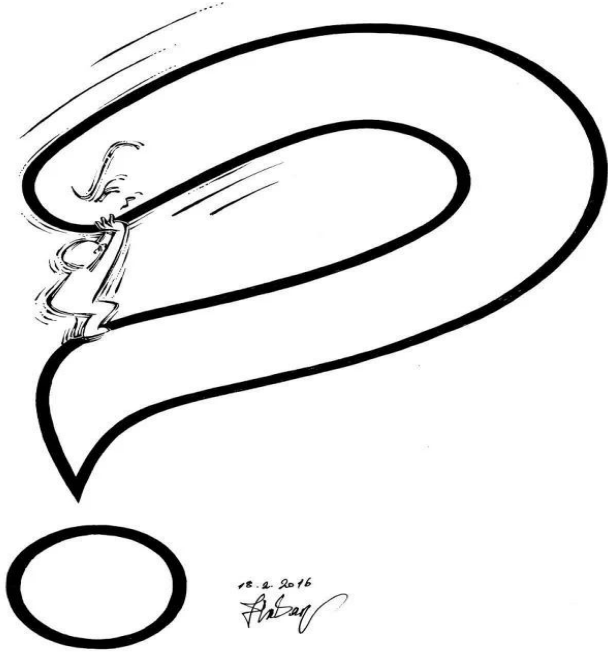
MELEĞİM

Yokluğun ateş kadar soğuk
Gitmen hasret dolu bir bahçe
Her nefes aldığımda boğan nem
Ah bir görsen nasıl özledim annem.

Sesin dünyanın en güzel müziğiymiş
Gözlerin üzerimden eksik değildi
Şefkatin, sevgi güneşiymiş.

Kanatlarını çırpısan
Birden yanıma uçsan
Bu özlem biterdi belki...

SEDANUR KARABULUT

HER

Her insan nefes alır
Ama her insan yaşamaz
Her çiçek güzeldir
Ama hepsi kokmaz.

Her bulut yüklüdür aslında
Ama hepsi yağdırmaz
Ruhumuz da böyledir
Dokunsan kırılır da
Öldürseniz gıki çıkmaz.

Her zayıf insan intihar eder en az bir kere
Kimsenin haberi olmaz kendisinin bile
Sanma ki unutmaya çalıştığın şeyler
Sırf sen istiyorsun diye yok olacak
Sanma ki yaşadığın şeyler
Karşılıksız kalacak.

Şimdi elimde bir kalem ve silgim olsa
Dese koskoca melekler bana
Değiştirebilirsin naçiz kaderini
İnanın değiştirmem tek bir saniyesini.

Baştan aşağı siyaha da batsam
Ve gömsem kendimi zifiri karanlığa
Yine de parlamım
Yok olmak için çok genç değil miyim?

Her insan ölür dostlar
Ama bazıları yaşamaz
Ben daha kötü değilim fakat
En büyük korkum
Yarın ölsem pişman olmak.
SİNEM NAZ İNAN 9/C

BEN HAYAT'IM

Cam şişede bir gemiciydim
Hayal dünyam sınırlı
Belki de parmaklıkların arkasındaydım
Aradığım uzaklarda saklı.

Dört duvar arasındaydım
Ellerim ve ayaklarım bağlı
Belki bir ressam, bir şairdim
Hayallerim eserlerimde saklı.

Hayatımdan nefret ederim
Yürüdüğüm yol engebeli, taşlı
Pusulasız bir gezginim
Gönlüm yaşadıklarımından hasarlı.

Eskimiş bir klarnettim
Her yerim kirli ve paslı
Çok yaşadım, çok yoruldu
Yıpranmış ellerim nasırlı.

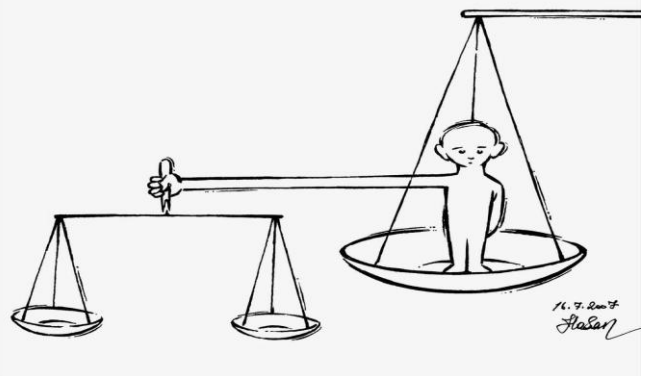
Başımı öne eğer olmuşum
Zerre mecalim kalmadı
Belki de bir kum saatiydim
Kumum tükendi, sabrım taşı.

Büyük bir savaşçıydim
Hırsım şehadetlerimde saklı
Belki de bir avcıydim
Göğsüm yaralı, ellerim yaşlı.

Yürüyordum bir yolda
İstikbalim adımlarımda saklı
Ben büyük bir suç işledim
İsmim sokaklarda yasaklı.

Evet, belki de bir mahkumdum
Sevdiğim uzaklarda, gözlerim yaşlı
Ömrüm harcanıyor dört duvar arasında
Elimde hançer, bileklerim kanlı.

TAHA ÇAPKAN 9/B

ANAHTAR

Çok korkunçtu ortalık bir sürü ses vardı.Yusuf çok şaşkındı bu sesler nerden geliyordu annesiyle anneannesi de yoktu evde, teyzelerine gitmişti.Çok pişman oldu oysa evde yalnız kaldığında zevkli olacağını düşünüyordu.Ama öyle olmadı.Yatak odasından korka korka sesin geldiği yere doğru ilerlemeye başladı.Çıkış kapısının yanına geldi ama kimsecikler yoktu.Korkusu daha da artıyordu ama merak da ediyordu, dışarı çıktığında ön bahçede yine kimse yoktu. Sesler, sanıyordu arka bahçeden geliyordu.Korkusu daha da artarak ilerlemeye devam etti.Baktı ki arka bahçede bir sürü adam ve çıkmaz sokağa doğru olan duvarda bir kapı var, ama öyle bir kapı nerden gelmişti.Adamlar sinirli sinirli konuşuyorlardı.Kapıyı açmak için bir şey bekler gibiydiler.Yusuf'u gördüklerinde hepsi sus pus kesildi.Çünkü onu bekliyorlardı:

-Siz kimsiniz?

-Burada ne arıyorsunuz?

-Bendeki anahtar neden bu kadar önemli?

-Bu kapı nerden geldi?

İçlerinden biri sinirli bir şekilde cevap verdi:

-Biz bu kapıyı açmak istiyoruz. Anahtar sende.Eğer bu gece bu kapıyı açabilirsek çok güzel sihirli ve garip hayvanların olduğu bir dünyaya geçeceğiz.Yeter bu kadar konuşma çabuk getir şu anahtarı.

Yusuf şaşkın olduğu kadar mutluydu çünkü o anahtarı çöpte bulduğu günden beri düşünüyordu.Sihirli bir dünyaya gidecekti.Anahtarı odasından alıp hızlıca aşağı indi.

-Anahtarı o adamlardan birine verdi.Kapı açılıyordu evet evet...Ve Yusuf annesinin sesiyle irkildi, oysa hepsi bir rüyaydı.O kadar düşünmüştü ki bunu televizyonun karşısında uyuyakalmıştı. Annesi onu koltuktan kaldırıp, yatağına yolladı. Yusuf hala düşünüyordu. Sabah sokakta gezerken anahtara bakarak yürüyordu. Ama önüne bakmadığı için hızlıca koşan çocuğa çarptı ve... olamaz anahtar kanalizasyona fırladı. Yusuf o kadar şaşkındı ki öylece kalakaldı, dondu sanki. Bir teyzenin uyarısıyla irkildi ve eve döndü. Çok üzgün ve şaşkındı. Ya bu rüya gerçek olursa o anahtar olmadan yapabileceği bir şey yoktu. Çok üzgündü ve kimseyle konuşmuyordu. Sokağa fırladı. İlerlemeye devam etti. Issız bir sokağa geldi. Çok garip sesler duyuyordu, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ama bu ses oradaki yıkık evden geliyordu. İçeri girdiğinde yerde sandık vardı ve evet kilitliydi. O anahtar.. çok sinirlendi Yusuf ama nafiye sandığı o sinirle duvara bir fırlattı ki içi boş.

AYSU BACAKSIZOĞLU 9/C

YOLCULUK

Rüyalarım da yağmurların arasında
Üşüyorum ben
Hayatta boş bir amaçla
Yürüyorum ben
Su damlasındaki ihaneti gördüm aynada
O zaman yolculuğumun son noktasında
Anladım ki hayat yolculuğunda
Çaresizlikte bir umut oldu bana

EMİNE NUR ÖZELCİ 9/B

HAYAT ELİNİ BIRAKINCA

Hayat elini bırakınca büyür insan,
Öğrenir hatalarıyla dik yürümeyi.
Eski sevincini bulamayınca,
Feryat kopar bağrında.
Gamzesi gözüküyordu yanağında
Gözükmeyecekti bir daha.
Çünkü o büyümüşü
Hayat elini bırakınca.

AZİZE HASANBEŞEOĞLU 9/D

ŞİFA

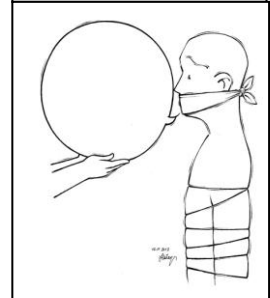
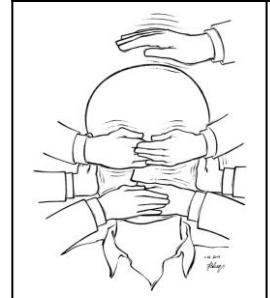
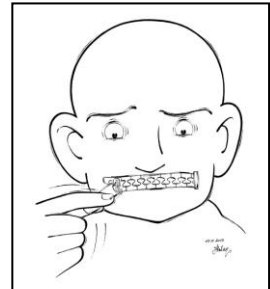
Yalnızdır
Kimyasını yitirmiş her insan
İçinde ölüme tek bir alırsızlık
Hep bu yüzden.

Modern hikâye bu ya
Arabalar, evler, bin bir çeşit mücevher...
Kesret kısır, adem yalnız
Erememiş ruh, sırrına Vahdet'in
Ki yarım kalbinin lehçesi.

An ki Allah'ı, vücut bulsun
Varlığını yitiren tüm yokluk
Bu kimyaya bir şifa ancak
Kalb-i vahdette mevcut.

Başiboş değil bu düzen, bu alem
İnsan insandan ne eksik ne fazla
Yalnız ayrı ise biri diğerinden
Sormaz mı insanları birbirine yaren kılan:
"Fe eyne tezhebun?"
Çöl çöl ise zerrelere kumdan
İnsan insan ise "bir" oldukça "biz" den.

Ya Rab! Nasip midir kıyametten evel
Mahşeri kalabalık insanlığa
Yakın mıdır komşunun komşudan başka
Sahip olmayışı mücevheri zenginliğe?

BÜŞRA YAVUZ 12/A

SEN

Sen
Gittin
Karanlıktı saçak altları
Sen yine kaldırımları seçtin.

Sen
Gittin
Ben
Gittiğin yerde
Güneşin ödünç ışıklarında
Seni aya emanet ettim.

Sen
Gittin
Ben
Ölümün yüreğinde kaldım
Senin gibi annemin de terk ettiği yerde.

Biliyorum
Gel diyince gitmeliydin
Ve
Sen gittin.

Anlıyorum, omuzlara binince
Sevgin yükselmeyi
Kuş olmak istedin
Hep varmak istercesine.

**KÜBRA ÖZKAN
2015 MEZUNU**

NARİN

İlerde bir renk cümbüşü
Yeşil kırmızı mavi
Batan güneş misali
Parlak saçları kızılötesi

Her gülüşünde bir dert vardır
Ağaçlar eğer dokunursan
Bastığı yerde bereket vardır
Karanlıklar aydınlığa çıkar ondan

Çocuksu çehresi aydınlık
Gözlerindeki dolu enerji
Evrene giden dolgunluk
Kalbimdeki sonsuz sevgi

Ağzından çıkan her kelime her cümle
Yer alır aklımın en derininde
Beraber gidelim bu şehirden
Hiçbir yüz güzel değil senin yüzünden

**CANSU NAZ
SARI 9/B**

KARA SEVDA

Dün gece dinledim resimlerini
Ben vardım gözlerinde
Dinledim yüz kesimlerini
Kendimi duydum en derinde

Derdimi anlattım kağıda
Sen döküldün kalemimden
Sevgilerim dönüştü ağda
Göçüp gittiler âlemimden

EMRAH ŞENGÜL 9/B

ÖMÜRLÜK MAHSEN

Hepimiz bir parçası olduk yaşamın
Tutsak etti dünya evi bizi
Doğduğumuzdan beri içindeyiz
Başka bir yer yok gibi
Var mıydı acep başka bir yer?
Elbet var idi öyle bir yer
Sorsan bilirdi herkesler
Baksan bilmezdi kimseler

Öyle davranırlar ki aciz insanlar
Sanki sonsuzluğu bulmuşlar
Giyecekler sonunda yakasız gömleği
Gidecekler musalla taşına
Bir gün kaybolacaklar bastıkları topraklarda
FURKAN GÖKIRMAK 9/A

GÖKYÜZÜ

Gökyüzü mavi değildi
Sen gittiğinden beri
Gri beton bulutlar
Bir an için eksilmedi

Gökyüzüne bakan pencerem
Sevginin ışığını göstermedi
Her şey birden değişti
Kalın sert perdeleri çekti biri
Artık kalmadı kurtuluş
Sonra ölüm geldi

Ölüm siyah bir su
Hiç akmayan
Eğer içersen
Ölürüm
Ama eğer içmezsem
Yine ölürüm

AYŞEGÜL AYNACIOĞLU 9/C

DENİZE AŞIK BULUT

Mavi kadar hayal
Mavi kadar güzel
Mavi kadar deniz
Ve bulut kadar beyaz
Bulutun denize aşkı.

Kalemimden yükselen duman,
Pusa dönüşürken,
Kalemimdeki dumanı özleme çeviren,
Özlem sızdıran bir bulut.

Sızdırdığı özlemi kalemime,
Mürekkep niyetine doldurduğum bulut,
Denizi izlerken,
Gökyüzünü karanlığa çeviren bulut.

Fotoğrafını çekerken görünmeyen,
Kalemime doldurduğum denizle çizdiğim bulut.
Silmeye çalıştığımda denizden ayrılmaya
korktuğundan,
Silgiyi büken bulut.

Aşkından gözü kör olan,
Denize rengini verenin gökyüzü olduğunu unutan
bulut,
Deniz izlemekten,
Arkasında bıraktığı gökyüzünü görmeyen bulut.

AHSEN AK 9/C

BENİM YÜZÜMDEN Mİ?

Güneş miydi beni kör eden
Yoksa karanlık mı?

Duvarların benimle konuşması, aptallık mı?

Yazamayan insanlar mı nefret duyar kalemlere?
Yoksa yazmayı öğrenemeyen insanlar mı?
Kalemi sevmek, aşık olmak kadar günah mı?

Yansımaz mı bir su parçasına yüzün?
Peki ya öyleyse, neden bu hüznün?
Çölde yaşayıp su bulmak saçmalık mı?

Parantezi açmaya mı bağlı hayat,
Yoksa onu kapatmayı bilene mi?
Kalemi tutup oynatamamak, neye yarar ki?

Elimdeki odun buzun içerisinde,
Yoksa ateşin mi?
Ellerimin kül olup uçması, benim yüzümden mi?

Bir buse avcısı mı görüyorum uzaklarda?
Ona doğru mu yürüyorum acaba?
Gözleri kapalı yürüyüp düşmek, korkaklık mı?

Ağlayarak başladığımız hayatımıza,
Gülerek başlasaydık ne mi olacaktı?
Sen gül diye, güllerin solmasına gerek var mı?

DİDEM SİĞİRCİOĞLU 9/A

GÖZ YAŞIM

Çılgık çılgık
Adını haykırsam
Fısıltılarda kaybolurum
Gece gündüz
İzini arasam
Kışın ortasında silinirim

Her yere
Seni yazsam
Bir silgiyle savrulurum

Bulutlara anlatsam
Bir rüzgarla
Kayar giderim

Gözünde ki
Yaş olsam
Düşmekten korkarım efendim

Yedi iklime
Şah olsam
Seni görememekten
Perişan olurum efendim.

SENANUR SİNSİOĞLU 9/D

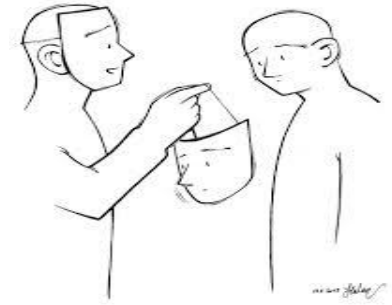
BİR İHTİMAL İÇİMDE

Kuytusunda gecenin
Yaşamın ağırlaşan ritmiyle
Gölgesine sığınyorduk.

Sandık ki
Saklanırsınız aydınlık yelpazelerine
Sokaklarına düşen umutlara sarılır
Ayak izlerini öperiz mutluluğun.

Yanılmışız oysa
Karanlıkmiş kelepçelenen
İçimizdeki iklim
Yabancıydık elbet
Bu iki yüzlü tiyatroya.

Bir "Olur" yok mudur?

Gece vardiyalarında
Ağlaşan kuşlanmış
İçimizin baharlarında ötüşen
Siyah tüylerini batırmış
Birkaç karganın bataklığı
Aldanmışlığın,ölüm kalımın sürdüğü
Bir kervan, kervandaysa uzun bir yol.

Yok mudur bir şifası
Ümitle çırpınan tüm ihtimallerin,
Gündüzün geceyle buluştuğu semada
Yıldızların içimize kaydığı

BÜSRA YAVUZ 12/A

SÖZLER KÖŞKÜ

Derdini sade anlatan adam dertlidir.
Güzel anlatan edebiyatçı, haliyle
anlatan aşık, tebessümüyle örten
ariftir.
ŞEMS-i TEBRİZİ

Aydın olmak için önce insan olmak
lazımdır.
CEMİL MERİÇ

Sadece ilham geldiğinde yazarım ve her
sabah saat 9'da ilham gelir.
WILLIAM FAULKNER

Hep yalana inanmış olanlar, doğruya
inanmakta güçlük çeker.
RASİM ÖZDENÖREN

Kendimiz dışında nereye koştıysak,
gurbette kaldık.
NURETTİN TOPÇU

Geçmişini değiştiremeyiz ama bilebiliriz;
geleceği ise bilemeyiz ama
değiştirebiliriz.
MEHMET GENÇ

Cehennem, acı çektiğimiz yer değil, acı
çektiğimizi kimsenin duymadığı yerdir.
HALLAC-I MANSUR

En iyi öğretmeniniz, en son hatanızdır.
RALPH NADER

İyi öğretmenler, bakmanız gereken yeri
işaret eden, ama ne görmeniz
gerektiğini söylemeyen öğretmenlerdir.
A.TRONFER

Kıtlık zamanlarında insanları öldüren şey
açlık değil fazlaca alıştıkları tokluktur.
İBN-İ HALDUN

KASTAMONU GÖL ANADOLU LİSESİ KÜLTÜR EDEBİYAT DERGİSİ

Sahibi:Göl Anadolu Öğretmen Lisesi Adına Okul Müdürü İsmail Küçükkahveci

Danışman:Yalçın Ulupınar -Edebiyat Öğretmeni

Genel Yayın Yönetmeni:Ecem Nur Yüceer-12/E

Genel Koordinatör: Oğuzhan Mangaoğlu 12/A

Yayın Kurulu: Ecem Nur Yüceer 12/E-Ayşenur Alıcı12/E- Merve Karaşoğlu 11/A

İnceleme Kurulu: Yalçın Ulupınar -Edebiyat Öğretmeni,Şenol Danışman-Edebiyat öğretmeni.

Seçici Kurul: Ecem Nur Yüceer 12/E-Ayşenur Alıcı 12/E-Oğuzhan Mangaoğlu 12/A

Dizgi: Ayşenur Alıcı 12/E- Ecem Nur Yüceer-12/E

Tasarım: Ecem Nur Yüceer-12/E- Ayşenur Alıcı 12/E-Yalçın Ulupınar-Edebiyat Öğretmeni

Hayal ettikçe yayımlanan bir dergidir.Özgün yazılarımızı, her türlü görüş, öneri ve isteğinizi
anadolu37@gmail.com adresine gönderebilirsiniz.Yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir.